

Arrest

nr. 336 634 van 26 november 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 september 2025.

Gelet op de beschikking van 23 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn uit Palestina, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 15 mei 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 17 februari 2023 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig is tot en met 16 februari 2026 (administratief dossier, map 7, landeninformatie, stuk 1).”

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precarie situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in

strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou blijken dat zij kampt met enige medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Hoewel niet ontkend wordt dat de huidige situatie in Gaza een invloed kan hebben op de gemoedstoestand van verzoekende partij, toont zij niet concreet aan dat zij op heden met dermate ernstige psychologische problemen kampt die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Zij stelde tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet dat het goed gaat met haar gezondheid (NPO, p. 2). Bij de DVZ gaf verzoekende partij ook aan geen bijzondere procedurele noden te hebben (administratief dossier, map DVZ, vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ). Op basis van het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld, die haar zal verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5. Verzoekende partij is een zesentwintig jarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 17 februari 2023 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig is tot en met 16 februari 2026 (administratief dossier, map 7, landeninformatie, stuk 1). Dit is in overeenstemming met de algemene informatie waaruit blijkt dat verblijfsvergunningen voor personen met de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn (AIDA, “Country Report Greece. Update 2023”, juni 2024, p. 243). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Zij kan in het verzoekschrift aldus niet dienstig verwijzen naar de algemene informatie betreffende de moeilijkheden bij het hernieuwen en verlengen van Griekse verblijfsdocumenten of het verkrijgen ervan bij een terugkeer naar Griekenland aangezien haar verblijfsvergunning nog geldig is tot en met 16 februari 2026.

6. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Verzoekende partij beweert dat er geen werk is in Griekenland (NPO, p. 8). Haar gevraagd of zij ooit naar legaal werk heeft gezocht, verklaarde zij dat, zelfs met officiële Griekse documenten, er enkel zwart werk beschikbaar wordt aangeboden (NPO, p. 8). Zij vertelde dat zij vaak werk vroeg bij werkgevers, maar nooit een reactie kreeg. Zij stelt dat interimkantoren niet bestaan in Griekenland. Volgens verzoekende partij zijn er in de hoofdstad, Athene, enkel haltes waar mensen moeten staan en opgehaald worden door werkgevers wanneer ze arbeiders nodig hebben (NPO, p. 8). Via haar netwerk vond verzoekende partij wel vrijwel meteen werk in het zwart in de sinaasappelpluk nabij Athene. Zij werkte daar slechts één dag omdat zij niet uitbetaald werd (NPO, p. 7). Verder vond zij tijdens haar verblijf in verschillende Griekse steden, zoals Thessaloniki en Kreta vrijwel altijd direct werk in de informele sector waaronder in de aardbeien- en olijvenpluk, in de aardappelteelt en in de bouwsector. Waar zij in het verzoekschrift benadrukt dat zij in Griekenland geen stabiel werk vond, kan opgemerkt worden dat uit de verklaringen van verzoekende partij niet kan blijken dat zij oprechte inspanningen geleverd heeft om in Griekenland legaal werk te vinden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat alle werkervaringen waar zij gewag van maakt zich voorgedaan hebben alvorens zij over haar Griekse documenten beschikte (NPO, p. 7). Daarna beschikte verzoekende partij over de nodige documenten om in Griekenland te werken. Uit algemene informatie blijkt namelijk dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA/PRO ASYL, “Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”, maart 2024). Het fiscaal registratienummer geeft toegang tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning (“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, september 2024, p. 19). Verder slaagde verzoekende partij er ook steeds in om in Griekenland een dak boven haar hoofd te hebben. Zij verbleef samen met vrienden in verschillende jeugthuizen en kon onderdak vinden in de nabijheid van haar werk (NPO, p. 7). Zij stelt in het verzoekschrift dat zit verblijf echter tijdelijk en ongezond was. Zij toont noch tijdens het persoonlijk onderhoud, noch in het verzoekschrift echter aan dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om andere huisvesting te vinden. Zij zou geen contact genomen hebben met gouvernementele of niet-gouvernementele organisaties omdat niemand haar daar naartoe verwezen heeft en omdat deze organisaties volgens haar niet bestaan (NPO, p. 8). Het komt nochtans aan verzoekende partij toe om aan te tonen dat zij de nodige stappen gezet heeft om aan huisvesting te geraken en dat zij ondanks deze inspanningen, buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid

was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Zij blijft hier evenwel in gebreke. Hetzelfde geldt voor de mogelijkheid tot het leren van de Griekse taal. Verzoekende partij stelt boudweg dat er in Griekenland geen taalscholen zijn, maar toont hiermee niet aan dat zij buiten haar wil om in de onmogelijkheid was om in Griekenland de Griekse taal te leren (NPO, p. 9). Verzoekende partij haalt verder ook aan dat zij geen medische verzorging gekregen zou hebben voor haar medische problemen ondanks dat zij zich tot meerdere ziekenhuizen heeft gewend wegens maagklachten en huidproblemen (NPO, p. 8-9). Zij stelt dat de artsen haar geen daadwerkelijke hulp aanboden, ze adviseerden haar enkel om water te drinken, schreven een zalf voor of verwezen haar door naar een privéarts. Echter blijkt uit haar verklaringen dat zij wel degelijk zorg aangeboden kreeg. Zij kreeg in het ziekenhuis namelijk een zalf en werd doorverwezen naar een arts. Dat de dokter in het ziekenhuis een zalf voorschreef die niet bedoeld was om haar huisuitslag te behandelen en dit enkel deed om te kunnen beweren dat er hulp werd geboden om van haar af te zijn, is een blote bewering die zij op generlei wijze kan staven. De privéarts naar wie zij doorgestuurd werd, zou haar onderzocht hebben, de juiste diagnose gesteld hebben gesteld en vervolgens de juiste behandeling met medicatie voorgeschreven hebben (NPO, p. 9). Daarnaast ging verzoekende partij meerdere keren naar de apotheek waar zij medicatie kon kopen. Het feit dat deze medicatie volgens verzoekende partij niet effectief was, heeft geen betrekking op de vraag of zij daadwerkelijk toegang heeft gehad tot medische zorg in Griekenland, noch op de mogelijkheid om bij terugkeer medische zorg te ontvangen. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij een AMKA aangevraagd had, waardoor zij aldus over de juiste documenten beschikt om in Griekenland toegang te krijgen tot de gezondheidszorg (NPO, p. 6). De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate zij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging, zij hiervan verstoken zal blijven en zij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij beroept zich immers niet op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen. Op basis van bovenstaande toont de verzoekende partij niet aan dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om zich in Griekenland te integreren. Zij maakt dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Bijkomend kan erop gewezen worden dat verzoekende partij een bepaalde mate van zelfredzaamheid vertoont aangezien zij erin geslaagd is om contact op te nemen met een advocaat die haar geholpen heeft bij het regelen van haar Griekse documenten (NPO, p. 6).

Het loutere feit dat er in Griekenland sprake is van racisme en discriminatie zoals verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift aanhaalt, hoe betreurenswaardig ook, is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Griekenland aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Griekenland, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij bij elk contact met de politie staande gehouden werd voor een controle van haar papieren (NPO, p. 8). Echter volstaat dit niet om te kunnen spreken van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verder dient er opgemerkt te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtsorde geen precedentswaarde hebben waardoor ze in het verzoekschrift niet dienstig kan verwijzen naar arresten van de Raad.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 16 oktober 2025 staat het volgende vermeld:

"De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP wijst op de situatie in Griekenland zoals ze beschreven heeft in haar verzoekschrift en benadrukt dat ze gedurende één jaar in Griekenland geleden heeft onder een extreme materiële deprivatie -zoals ze evenzeer beschreven heeft in haar verzoekschrift-, waardoor ze nu nog steeds getraumatiseerd is. VzP stelt dat haar verblijf van 1 jaar in Griekenland de hel uitmaakte in tegenstelling tot haar verblijf van 2 jaar hier het paradijs is. In België begint ze stilaan stabiliteit te ervaren. Ze werkt en participeert hier aan de samenleving."

5. De verzoekende partij brengt met voormeld betoog ter zitting geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 2 september 2025.

5.1. In de beschikking van 2 september 2025 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoont dat

ze persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

De verzoekende partij gaat met haar betoog tijdens de terechtzitting, waar ze stelt dat ze gedurende een jaar in extreme materiële deprivatie heeft geleefd waardoor ze getraumatiseerd is en dat haar verblijf in Griekenland de hel was, voorbij aan wat hierover in de beschikking werd gesteld. Zo werd in de hierboven geciteerde beschikking vastgesteld dat haar verblijfsvergunning nog geldig is tot 16 februari 2026 en ze geen elementen bijbrengt dat ze kampt met enige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Er werd ook vastgesteld dat ze geen inspanningen heeft geleverd om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen daar (i) ze geen inspanningen heeft gedaan om legaal werk te vinden, (ii) geen inspanningen heeft geleverd om huisvesting te vinden, (iii) ze geen inspanningen heeft geleverd om de Griekse taal te leren en (iv) ze niet aantoont dat ze bij een terugkeer naar Griekenland geen medische zorgen zal krijgen of zal geconfronteerd worden met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Ze werd er tevens op gewezen dat het loutere feit dat er sprake is van racisme en discriminatie in Griekenland op zich niet voldoende is om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Griekenland. Verzoekende partij ontkracht noch weerlegt hiermee hoe dan ook geenszins de in de beschikking in het kader van de individuele beoordeling van haar persoonlijke situatie als Grieks statushouder gedane concrete bevindingen. Ze laat die concrete vaststellingen bovendien inhoudelijk geheel ongemoeid en onbesproken ter zitting, en laat alzo na er een ander licht op te werpen. Ze gaat er daarentegen geheel aan voorbij en gaat alzo voorbij aan het doel van de vraag tot horen dat erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond van de beschikking men het niet eens is en waarom.

Waar ze verder verwijst naar haar leven in België, dient er op gewezen dat de verzoekende partij over een internationale beschermingsstatus in Griekenland beschikt en dat ze geen elementen bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat deze internationale beschermingsstatus op heden niet langer geldig zou zijn. Haar verzoek om internationale bescherming en bijhorend beroep dienen dan ook ten aanzien van Griekenland te worden beoordeeld. Haar verwijzing naar haar leven in België is dan ook niet dienstig.

6. Bijgevolg wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Derhalve brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftieng door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS